

NA CESTĚ

ZDENĚK KUKAL

MAJITEL CESTOVNÍ KANCELÁŘE GEOTOUR

ŽIJE NEJČASTĚJI V PRAZE A NA JADRANU, KDE VYMYSLEL KOLOLOŮ. ZA SVÉ ŽIVOTNÍ IKONY POVAŽUJE RYCHLÉ ŠÍPY TRAMVAJ T3, PLAVECKÝ STADIÓN PODOLÍ A DAVIDA BYRNA.

19

1. JAK SI VYBÍRAM CÍL SVÝCH CEST

Cestování mě živí i jím žiju. Proto na cestě nemůžu úplně oddělit práci a volno. Vlastně to ani nechci. Cesty mi mají dát přehled o světě, inspiraci pro moji práci a někdy úplně vypnout. Pro relax jsou nejlepší buď cesty exotické, anebo sportovní (případně kombinované) – u mě kolo nebo lyže.

2. KTERÉ TŘI VLASTNOSTI MUSÍ MÍT MŮJ/MOJI SPOLUCESTUJÍCÍ

Empatii, velkorysost a smysl pro legraci. A něco, co neumím nebo nemám já, abychom se mohli doplňovat. Někdy jedu sám – pak člověk o to víc vstřebá místní prostředí, protože je nucen s ním víc komunikovat.

3. BEZ ČEHO SE NA CESTÁCH NEOBEJDU

V práci musím cesty pro naše zákazníky dobře plánovat. Právě proto se na svých cestách soukromých neobejdu bez pořádné dávky improvizace. Nechám se vést spíš pocitem a hovory s místními než turistickými průvodci. Město, krajina nebo lidi vám často sami dají najevo, co máte dělat a kam pokračovat. Nechci být odskřtávačem „must see“ lokalit.

4. KDE JSEM POTKAL NEJMILEJŠÍ LIDI

Tam, kde nepřijdou do styku s turisty (a nejsou jimi zkažení): naposled na běloruské vesnici náhodně vybrané pro výlet příměstským vlakem z Minsku. Z míst, kam jezdím často: ve vnitrozemí chorvatských ostrovů. Obecně a na velkém území: ve východní Asii – v Číně, Thajsku, Kambodži.

5. MŮJ NEJSILNĚJŠÍ GASTRONOMICKÝ ZÁŽITEK

V šanghajske restauraci jsem si loni objednal psa. Když mi však přinesli ukázat krásného živého voříška (může to být tenhle, pane?), zželelo se mi ho, odmítl jsem a náhradou snědl obří žábu. Nebo syrové maso kitfo (ilustr. foto) z habešské krávy poražené na ulici. Měli jsme hlad a přežili jsme. A nejlepší ceny? Asi v jižní Indii, kde pořídíte velké jídlo za desetikorunu. Po návratu do Česka mi přibor připadal jako něco nadbytečného, tak jsem se v Kolkovně ze setrvačnosti pustil do svičkové rukou (pravou, umytou!).

6. NEJCENNĚJŠÍ SUVENÝR, KTERÝ JSEM SI PŘIVEZL

Rád mám věci, které můžu prakticky používat i doma, a přitom jsou zvláštní. Pořádná papacha, černá vysoká huňatá beraní čepice z rumunských hor, působiví v pražské tramvaji nebo za volantem bizarně. V mrazech pod -5 °C bych vám přál ten skvělý pocit, neměnil bych ji za nic. V Ghaně jsem na trhu koupil uzeneho netopýra, kterého jsem pak tak dlouho venčil po Praze a ukazoval známým, až zasmrádl a už nešel jíst. Kamarád v Národním muzeu ho pak jako vzácný druh nechal vypreparovat a uložit do sbírek; jen jsem nebyl schopen udat přesné místo odchytu.

7. CO MĚ NA CESTÁCH NEJVÍC PŘEKVAPILO

Že úměra „čím dál, tím zvláštněji“ neplatí. Skvělý folklor a exotiku (v pravém smyslu – tj. ne ty připravené pro turisty) může člověk zažít docela blízko, třeba v Kosovu, na severním úpatí ukrajinských Karpat anebo v Rumunsku. A že na většině míst světa se krade méně než u nás. To říkám hořce, protože mám svoji zemi rád.

8. TŘI ZÁSADY, KTERÉ NA CESTÁCH VŽDY DODRŽUJI

Pokud neumím místní jazyk, chci se naučit aspoň pár výrazů – to prolomuje bariéry. Když zjistím, že místní nemluví žádným jazykem co já, mluvím klidně česky – důležitá je intonace a gesta. Jím místní jídlo, ne to připravené pro turisty. Snažím se působit spíš neokázale – můj oblíbeným zavazadlem je batoh z roku 1938.

9. V ČEM JSOU LIDÉ VŠUDE NA SVĚTĚ STEJNÍ

Zpravidla mají dvě nohy a dvě ruce.

10. KAM SE RÁD VRACÍM

U nás za návraty stojí nepočítaně míst, Česko je hezké a pestré jako málokterá země. Ve světě? Do Patagonie, do Thajska, do Číny. A blíž? Na chorvatský Jadran (na fotce), na kololoď – to je moje práce, kterou mám rád. Mám štěstí, že můžu nabízet něco, o čem vím, že je skvělé – i ve světovém srovnání.